

کفّت و گو **سعید احمدیان** **پودجه دولت و بیت‌المال به‌فوتبسالیست‌های کشورمان در هفته‌های اخیر سبب شده‌است تا خیلی‌ها نسبت به این مسئله واکنش نشان دهند و خواستار قطع کردن دست فوتبالی‌ها از جیب ملت هستند.** هر چند فدراسیون فوتبال و وزارت ورزش نشان داده‌اند حساسیتی روی این مسئله ندارند اما علی‌اصغر یوسف‌نژاد نما‌ینده‌ ساری و عضو فراقسیون ورزش مجلس معتقد است که باید جلوی این دست‌درازی فوتبالی‌ها به بیت‌المال گرفته شود.

انتقاد علی‌اصغر یوسف‌نژاد، عضو فراقسیون ورزش مجلس از قراردادهای نجومی فوتبالی‌ها در گفت‌وگو با «جوان»

باشگاه‌ها دهن کجی می‌کنند، فدراسیون کم‌لطفی

انتشار قرارداد‌های میلیاردی فوتبالیست‌ها این روزها واکنش‌های زیادی را به همراه داشته، واکنش فراقسیون ورزش به این قراردادها چیست؟ قراردادهایی که پول آن از بیت‌المال و جیب مردم پرداخت می‌شود، مجلس در این باره حساسیت خواهد داشت؟

اعلام ارقام قرارداد‌های بازیکنان لیگ برتر فوتبال که در بین این قرارداد‌ها رقم‌های نجومی و بسیار بالایی وجود دارد، از سوی وزارت ورزش و فدراسیون فوتبال برای پیشگیری بود و آنها شفاف‌سازی را هدف این کار اعلام کرده‌اند. با این وجود متأسفانه خیلی از این ارقام واقعی نیست و پایین‌تر از مبلغ واقعی است و متأسفانه باشگاه‌ها با دور زدن قانون و قراردادن آپشن‌های مختلف سعی کرده‌اند تا رقم واقعی را اعلام نکنند تا حساسیت‌ها کمتر شود. این حرکت باشگاه‌ها نوعی دهن کجی است و فدراسیون فوتبال در این زمینه کم‌لطفی کرده است و باید با رصد قرارداد حقیقی که بین باشگاه و بازیکن بسته شده است، با منخلفانی که در این زمینه مرتکب بی‌قانونی شده‌اند، برخورد کند.

یکنی مجلس هم مانند افکار عمومی و جامعه قرارداد‌های فوتبالیست‌ها را بالای ما داند؟
بله، همینطور است. متأسفانه در فوتبال ایران مبلغ قراردادی که با یک فوتبالیست بسته می‌شود، به صورت کاذب در حال بالا رفتن است و این نمی‌تواند آثار مثبتی در جامعه داشته باشد. علاوه بر اینکه هزینه کردن این ارقام میلیاردی و نجومی برای فوتبال کشور هم سودی نداشته است.

می‌شود اینطور گفت که با وجود هزینه‌های چند صد میلیاردی فوتبال کشور، این هزینه خروجی ندارد؟

قطعاً، در حقیقت معدل قراردادی که یک فوتبالیست در ایران می‌بندد نزدیک به یک میلیارد است. این هزینه در حالی برای یک بازیکن صورت می‌گیرد که به اندازه پولی که هزینه می‌شود، خروجی و پیشرفتی در فوتبال دیده نمی‌شود. متأسفانه در فوتبال ایران با بزرگنمایی برخی، قیمت بازیکنان به صورت

انتقاد علی‌اصغر یوسف‌نژاد، عضو فراقسیون ورزش مجلس از قراردادهای نجومی فوتبالی‌ها در گفت‌وگو با «جوان»

باشگاه‌ها دهن کجی می‌کنند، فدراسیون کم‌لطفی

نجومی بالا می‌رود، در حالی که پس از مدتی مشخص می‌شود که این بازیکن ارزش چنین رقمی را نداشته است و پولی چندین برابر ارزش واقعی این بازیکن با وی قرارداد بسته شده است. حتی با این هزینه‌ها فوتبال نه در سطح جهان، بلکه در سطح آسیا هم موفقیتی نداشته است.

به همین خاطر هم خیلی‌ها معتقدند که اگر هزینه فوتبسال در ورزش‌های دیگر که با دست خالی هم موفق هستند، صورت بگیرد، می‌توانیم موفقیت‌های بیشتری در سطح ورزش دنیا داشته باشیم.
کامل‌درست است، در بعضی از رشته‌ها بر خلاف فوتبال، با کمترین هزینه، بیشترین خروجی را داشته‌ایم و ورزش عایدی بیشتری از این رشته‌ها تا فوتبال داشته است معتقدم اگر حتی یک صدم هزینه‌ای که در فوتبال می‌شود، برای ورزش‌های دیگر مانند کشتی، تکواندو، وژنه‌پرنداری، ووشو، کاراته و… که توانسته‌اند در میادین جهانی و المپیک افتخار آفرین شوند انجام شود، می‌توانیم افتخارات بیشتری به دست بیاوریم.

به قرارداد‌های فوتبال برگردیم، در پاسخ به یکی از سؤالات اشاره کردید که قیمت یک بازیکن به صورت کاذب در فوتبال کشور بالا می‌رود، به نظر شما چه اقدامی برای جلوگیری از رشد یادکنکی قراردادها باید انجام شود؟

قراردادا باید مبنای واقعی داشته باشد، در همه دنیا برای قیمت‌گذاری بازیکنان ملاک‌هایی وجود دارد و بر اساس شاخص‌های فنی بازیکن مانند تأثیر گذاری اش و کارنامه وی و همچنین شاخص‌های دیگری که هر تیمی برای مجموعه تیم در نظر گرفته، قیمت یک بازیکن تعیین می‌شود. در این زمینه فدراسیون فوتبال باید وارد عمل شود و با تدوین یک آئین‌نامه، قیمت بازیکنان را واقعی کند.

انتقاد علی‌اصغر یوسف‌نژاد، عضو فراقسیون ورزش مجلس از قراردادهای نجومی فوتبالی‌ها در گفت‌وگو با «جوان»

باشگاه‌ها دهن کجی می‌کنند، فدراسیون کم‌لطفی

اما مدیران باشگاه‌ها نشان داده‌اند که زیاد اهل رعایت قانون و مسائلی از این دست نیستند، نمونه آن هم دور زدن قانون در بستن قراردادهاست، برای اینکه باشگاه‌ها پایبند به قانون و آئین‌نامه ارزش‌گذاری قیمت بازیکنان شوند، چه کار باید کرد؟
در این شرایط، نظارت است که حرف اول را می‌زند. فدراسیون فوتبال با توجه به آئین‌نامه‌ای که نوشته است باید بر حسن اجرای آن هم نظارت کند. متأسفانه در حال حاضر نظارت اندکی صورت می‌گیرد و همین مسئله سبب شده تا باشگاه‌ها به خودشان اجازه بدهند انتشار رقم قرارداد پذیرفته شده‌است و مقاومتی صورت نمی‌گیرد. به هر حال این مسئله برای شفاف‌سازی بیشتر در حوزه فوتبال است و باید آن ادامه داد.

فراقسیون ورود مجلس با توجه به حساسیت موضوع و اینکه ریخت و پاش‌هایی که از بیت‌المال برای فوتبالی‌ها می‌شود، مردم را آزرده کرده‌است، به این مسئله چگونه ورود خواهد کرد؟

مردم از مجلس انتظار دارند به موضوع قرارداد‌ها ورود کنند و مجلس هم نسبت به این موضوع مهم حساسیت دارد و بعد از پایان المپیک با دعوت از مسئولان فدراسیون فوتبال و وزارت ورزش قرارداد‌های فوتبالی‌ها را بررسی خواهیم کرد. بر اساس مصوبه مجلس هزینه نهادهای دولتی در ورزش حرفه‌ای ممنوع است و در این جلسه یکی از موضوعات مهم استفاده از منابع عمومی برای فوتبال است اما برخی دستگاه‌ها با دور زدن قانون، در ورزش حرفه‌ای هزینه می‌کنند که این برخلاف مصوبه مجلس و قانون است. **و سؤوال پایانی، آیا فدراسیون فوتبال و وزارت ورزش هم حساسیت مجلس را نسبت به هزینه‌های میلیاردی از بیت‌المال برای فوتبال دارند؟**

معتقدم که فدراسیون و وزارت ورزش باید در این زمینه همکاری کنند و حساسیت نشان دهند و با همکاری مجموعه‌ای از نهادها و سازمان‌هاست که می‌توان در جلوگیری از وضعیتی که فوتبال دارد، تأثیرگذار بود.

بیشتر از مهاجمان گل‌زن امروز دریافت می‌کرد. دایی با درخشش در بانک تجارت، بر سیولیس، بایرن‌مونیخ و هر تابرلین در مجموع سال‌هایی که فوتبال بازی کرد ۱۱ میلیارد تومان قرارداد بست. البته فراموش نشود که دایی را باید جزو اولین مربیان میلیاردی فوتبال ایران نیز دانست.

مجتبی جباری، یاغی دیگری از فوتبال ایران و استقلال، بازیکن خوش تکنیک ابومسلم خراسان که در استقلال تبدیل به بازیکنی بزرگ شد، هر چند که همیشه با بزرگان و مسئولان تیم مشکل داشت و در نهایت هم به قطر رفت اما مبلغ قرارداد‌های جباری تاکنون ۱۱/۵ میلیارد تومان بوده است.

آندرانیک تیموریان، گران‌ترین بازیکن حال حاضر فوتبال باشگاهی ایران با مبلغی معادل ۱/۵ میلیارد تومان برای این فصل، مجموع قرارداد‌های آندو تاکنون ۸/۵ میلیارد تومان بوده است. به این آمار باید بازیکنان دیگری را هم اضافه کرد؛ه بازیکنانی نظیر خسرو حیدری، محمدرضا خضعتیری و پژمان منتظری که هر کدام قرارداد‌هایی بین ۷ تا ۷ میلیارد تومان در کارنامه فوتبال خود دارند اما دو ستاره دیگر فوتبال ایران را نیز باید به این آمار افزود خداداد عزیزی و فرهاد مجیدی که این دو هر کدام ۴/۱ میلیارد تومان در طول دوران فوتبال خود قرارداد امضا کرده‌اند.

■ شروع پرداخت‌های میلیاردی

به طور قطع و به یقین، استارت عقد قرارداد‌های میلیاردی فوتبال ایران با پاس و استقلال در ابتدای مدیریتان دو باشگاه بر سیولیس و استقلال در ابتدای دهه ۹۰ زده شد؛ جایی که محمد رویانیان و علی فتح‌الله‌زاده سا کر کی‌های بی‌جا عملاً قیمت‌های بازیکنان بی‌کیفیت و بعضاً ضلع‌ناخبتی و پژمان منتظری بالا بردند که دیگر ترمزی برای آن متصور نیست. بازیکنان فوتبال ایران این روزها دریافت‌های میلیاردی را حق خود می‌دانند و کسی هم نمی‌تواند آنها را از این حق، خدق مرحوم کند مگر آنکه اتفاقی تازه رخ دهد و زیر و بنای فوتبال و دریافت‌های آن را اصلاح کند.

ورزش‌ر

سرویس ورزشی، ۸۸۹۸۴۳۴

کفّت و گو شیوانوروزی

کفّل جدید لیگ برتر شروع شده‌و همطور که انتظار می‌رفت بی‌کیفیت بودن بازیکنان گرانقیمت‌باز هم دغدغه اصلی فوتبال ایران و هواداران به شمار می‌رود.
اصولاً در فصل نقل و انتقالات مدیران عادت کرده‌اند به هواداران وعده‌های زیادی دهند و حرف از به خدمت گرفتن بازیکنان درجه یک بزنند. متأسفانه این عادت به مربیان هم سرایت کرده و هیچ کدام از سرمربیان انتقاد از کیفیت پایین بازیکنان میلیاردی را نمی‌پذیرند. این در حالی است که خیلی زود معلوم می‌شود که پوچ بودن وعده‌ها عیان می‌شود و آن موقع است که آقایان برای خرج‌های میلیاردی که انجام داده‌اند دست به دامن بهانه‌های تکراری می‌شوند. معمولاً تیم‌های حرفه‌ای دنیا در جریان بازی‌ها بازیکنان مد نظر خود را زیر نظر می‌گیرند و آنلیزورهای باشگاه همه‌جوره وضعیت آنها را بررسی می‌کنند تا در صورت تأیید مذاکره رسمی با بازیکنان آغاز می‌شود، مذاکره‌ای که طرفین حرفه‌ای هستند و باشگاه‌ها نه تنها ولخرجی نمی‌کنند بلکه با توجه به ارزش بازیکن مورد نظر رقم قرارداد او تعیین می‌شود. در صورتی که اینتجا خیری از رعایت نکات حرفه‌ای نیست و فقط ادعای حرفه‌ای‌گری در فوتبال‌مان بیداد می‌کند. بازیکنی که معلوم نیست تا پیش از این در کدام تیم بازی می‌کرده و چه عملکردی داشته به یکباره و به لطف بی‌روپویگری فوتبال ایران سر از تیم‌های پرطرفدار درمی‌آورد و البته به کمتر از یک میلیارد هم راضی نمی‌شود. آن یکی به خاطر کل کل‌های مدیران رقیب یک شبیه چند میلیون ناقابل به رقم قراردادش اضافه شده‌است. بی‌تعصبی به رنگ پیراهن هم که دیگر به یک فاکتور اساسی در فوتبال‌مان تبدیل شده و اصولاً هر باشگاهی که پول بیشتر دهد، بازیکن جدیدی از آن به عنوان تیم محبوب دوران کودکی‌اش یاد می‌کند.

امسال نیز همچون گذشته قرارداد‌های میلیاردی در لیگ برتر به وفور یافت می‌شود و آنها هم که به رقم‌های میلیونی رضایت داده‌اند را رقم اعلام شده دقیق نبوده یا اینکه دلالت کارگشته حمایتش نکرده‌اند. انتشار ارقام بازیکنان و کادرفی تیم‌ها نشان داد که فوتبال ایران قریب نیست از ورطه اطراف بودجه بیت‌المال خارج شود و در جهت حفظ حق و حقوق پول مردم و توجه به اقتصاد مقاومتی حرکت کند. با وجود آنکه چند سالی است حرف از برخورد با متخلفان قرارداد‌های فوتبالی زده می‌شود اما

در عمل قدمی برای انجام این وعده برداشته نشده و هر فصل شاهد افزایش بی‌رویه و نامعقول رقم دستمزد‌ها هستیم. تا جایی که بازیکنان و حتی مربیان بی‌کیفیت گرفتن دستمزد‌های نجومی را حق طبیعی خود می‌دانند و علیه شفاف‌سازی‌های صورت گرفته در این باره واکنش‌های تندنی نشان داده‌اند. این واکنش‌های طبلکارانه را در واقع باید به پای مسئولانی نوشت که در این سال‌ها فوتبال را به حال خود رها کرده‌اند و با سوءمدیریت خود علناً فضا را برای سودجویان باز گذاشته‌اند. اگر در این مدت به ظاهر هم که شده واکنشی به قرارداد‌های نجومی نشان می‌دادند و اجازه پرداخت دستمزد‌های میلیاردی آن هم از جیب ملت را نمی‌دادند، امروز کسی جرئت نمی‌کرد از حربه شکایت استفاده کند و منکر قوانین روز فوتبال دنیا شود. در حالی که با گسترش شبکه‌های اجتماعی و رسانه‌های ارتباطی جمعی تمام مردم دنیا از رقم قرارداد ستاره‌های فوتبال جهان باخبر هستند در فوتبال ایران بسیاری مدعی‌اند که انتشار رقم قراردادشان خلاف قانون و جرم است در حالی که اگر قرار به اجرای قانون باشد این باشگاه‌های دولتی هستند که حق حیف و میل کردن بودجه بیت‌المال را ندارند و این بازیکنان و مربیان شاغل در لیگ برتر هستند که به خاطر کم‌کاری‌ها و بی‌کفایتی‌هایشان باید جریمه شوند. منتها بی‌خیالی دست‌اندرکاران مسئول به نفع عده‌ای منفعت‌طلب تمام شده و هر طور که دلشان می‌خواهد قرارداد می‌بندند و هرگز هم به اندازه دستمزدی که می‌گیرند تالش نمی‌کنند. یک سؤال باید از مدیران فوتبالی برسد و آن اینکه تا چه زمانی قرار است بودجه‌های هنگفت خود را از جیب ملت و دولت به باد فنا دهند و ریاستخکو هم میبایند؟ شاید اگر مسئولان نسبت به هر قدر رفتن پول‌های دولتی حساسیت بیشتری به خرج می‌دادند و رسیدگی به این موضوع مهم را یکی از دغدغه‌های اصلی کاری خود می‌دانستند، حالا وضع فوتبال‌مان اینگونه نبود و بازیکنی بی‌کیفیت اما میلیاردی در مستطیل سبز جولان نمی‌دادند و تا این اندازه طبلکار نبودند.

نگاهی به وضعیت قراردادها و حقوق فوتبالیست‌های

دهه ۵۰ و ۶۰

وقتی تعصب و غیرت بیشتر می‌آرزد

این روزها اصلی‌ترین مسئله‌ای که در مورد فوتبال ایران مورد توجه است، بحث قرارداد‌های بالای بازیکنان است. قرارداد‌هایی که بسیاری از آنها ضد تصور خارج است و در حد بازیکنان معمولی فوتبال ایران قرار دادهای در حد عرف می‌باشند. حقوق‌های خوبی بر مبنای زندگی آن سال‌ها می‌گرفتند اما بر کسی پوشیده نیست که اگر آن ستاره‌های امروز در فوتبال ایران حضور داشتند باید مبالغی بسیار بیشتر از قرارداد‌های میلیاردی بازیکنان متوسط امروز فوتبال ایران دریافت می‌کردند. تصور کنید اگر امثال مرحوم ناصر حجازی، علی پروین، ناصرالله عبداللهی، ایرج دانایی‌فرد، غفور جهانی و حسن روشن فوتبالیست‌های شاخص دهه ۵۰ و ۶۰ و امثال بهتاش فریبا، حمید درخشان، غلامرضا فتح‌آبادی، عبدالعلی چنگیز، ناصر محمدخان، شاهین و شاهرخ بیانی، فرهاد بیوس و جعفر مختاری فرو بقیه بزرگان دهه ۶۰ و اوایل دهه ۷۰ بود باید چه مبالغی می‌گرفتند.

■ ■ ■

خطرات فوتبال باشگاهی را که ورق بزنی و لایه‌لای صفحات خاک گرفته آن می‌توان به برخی اسناد دست یافت که نشان‌دهنده واقعیت‌های فوتبال باشگاهی ایران در دهه ۵۰ است، دهه‌ای که فوتبال ایران شکل گرفته بود و در آسیا قدرت مطلق بود و می‌خواست جای خود را در بین تیم‌های بزرگ دنیا باز کند. البته باید به این نکته اشاره کرد که بسیاری از بازیکنان فوتبال باشگاهی دارای شغل جداگانه و بعضاً تحصیلات بالا بودند و به فوتبال تنها به عنوان یک سرگرمی می‌نگاه می‌کردند و طبیعی بود که ابتدا به امور کار خود می‌رسیدند و بعد فوتبال ام همین دومی را اینقدر متعصبانه نگاه می‌کردند که خیلی از آنها تا مدت‌ها با تیم‌ها و باشگاه‌هایشان قرارداد امضا نکردند. اما وقتی هم که پای قرارداد می‌آمدند رقم‌ها بسیار جالب بود. مثلاً در سال ۵۵ برای ستاره‌ای مثل ایرج دانایی‌فرد که هم‌زمان مورد توجه ۳ تیم بزرگ پاس، بر سیولیس و استقلال (تاج) بود، آخرین مبلغ ۶۵ هزار تومان عنوان شد یا ناصر حجازی تنها با ۹۰ هزار تومان قرارداد خود را با آبی‌ها تمدید کرد و به شهپاز ترفت. در همین سال بر سیولیس برای حفظ محمود خوردبین که مصدوم هم شده بود تنها حاضر به پرداخت مبلغ ۲۵ هزار تومان بود که طبیعی بود. بهترین بازیکن سرخ‌ها در آن زمان فریاد اعتراض بلند شود. جالب اینکه هم‌زمان پاس برای محمد صادقی ۶۰ هزار تومان بابت دو سال پرداخت کرد به علاوه دستمزد ۳۵۰۰ تومانی ماهانه.

دو سال بعداوضاع کمی متفاوت‌تر شد. بازیکنان ایران در سال ۵۷ چهاره‌های شناخته‌شده‌تری بودند، برخی باشگاه‌های اروپایی و عربی خواهان آنها بودند. باشگاه‌های فرانسوی حجازی، روشن و پروین را رفته رفته بودند؛ انتقال‌هایی که هیچ وقت انجام‌نشد یا شکست خورد اما در این میان یکی بیش از همه سر و صدا کرد و آن کسی نبود جز حسن روشن. روشن در سال ۵۷ قرارداد سه‌ساله‌ای با استقلال به مبلغ ۲۰۰ هزار تومان امضا کرده بود اما هم‌زمان باشگاه الاهلی حاضر بود در ازای این مدت مبلغ ۸۰۰ هزار تومان پرداخت کند که البته با سر و صدای فراوان و اعتراض‌های زیاد سرانجام روشن رفتنی شد.

با وقوع انقلاب اسلامی و تحت تأثیر آثار گرفتن ورزش کشور و شرایط خاص، اواخر دهه ۵۰ و دهه ۶۰ فوتبال ایران از رونق افتاد اما خالی از ستاره‌ها نبود. بازیکنان بزرگ فوتبال دهه ۶۰ ایران بی‌تردید تکرارنشدنی هستند؛ بازیکنانی که بسیاری از آنها با قرارداد‌های پایین در فوتبال ایران بزرگی کردند. فوتبال ایران امثال پرویز مظلومی، غلامرضا فتح‌آبادی، کاظم سعیدعلیخانی و… را حتماً به یاد می‌آورد که به شغل شریف رانندگی تاکسی مشغول بودند و بعدازظهرها سر تمرین و مسابقه حاضر می‌شدند و هیچان را برای علاقه‌مندان به فراموشی ندادند. پای صحبت این بزرگان که بنشیند خواهی شنید که اصلاً قراردادی در کار نبود. بزرگان تیم‌های بزرگ معتقد بودند برای بازی مثلاً در بر سیولیس یا استقلال باید چیزی هم به‌بازاری نه اینکه چیزی بگیري در نهایت هم با مبالغی زیر ۱۰۰ هزار تومان بازیکنان را جذب می‌کردند.

نمونه‌های بسیاری زیادی را می‌توان پیدا کرد از قرارداد‌های ۳۰۰، ۲۰۰ و ۵۰ هزار تومانی بازیکنان و ستاره‌های فوتبال ایران در دهه ۶۰، رضارجبی مدافع وسط استقلال در آن سال‌ها خاطره جالبی را تعریف می‌کند که بعد از یک پیروزی همراه استقلال به کل مبلغ ۱۰۰ هزار تومان پاداش می‌دهند و مرحوم ناصر حجازی این ۱۰۰ هزار تومان را بین تمام اعضای تیم تقسیم می‌کند که ظاهراً هر که‌کدام نفری پنج هزار تومان می‌رسد.

این اوضاع تا سال‌های پایانی دهه ۶۰ ادامه داشت، اما نباید از یک نکته غافل شد و آن تعصب و غیرتی است که فوتبالیست‌ها این دو دهه را خود نشان می‌دادند، آنها با جان و دل فوتبال بازی می‌کردند چه در تیم ملی و چه در تیم باشگاهی، پول و قرارداد در مراتب بعدی قرار داشت. در حالی که این روزها اوضاع بر عکس شده و به ندرت می‌توان فوتبال بازیکنان دهه ۵۰ و ۶۰ را به تماشا نشست اما به جای آن می‌توان دید که فوتبالیست‌ها چگونه میلیاردی پول می‌گیرند.